

Radion aamuhartaus 21.8.2010

□

Nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen.

□

Muutamia päiviä sitten olemme viettäneet Jumalansynnyttäjän kuolonuneen nukkumisen juhlaa. Sen jumalanpalveluksissa olemme laulaneet ylistysveisua Ainaiselle Neitseele ja Elämän Äidille.□ Tuossa veisussa sanotaan:

□

”Oi Jumalansynnyttäjä, Sinä synnyttäessäsi säilytit neitsyyden ja kuolonuneen nukkuessasi et maailmaa hyljännyt.□ Sinä Elämän Äitinä menit Elämän tykö ja rukouksillasi päästät kuolemasta meidän sielumme.”

□

Näissä sanoissa ilmaistaan valoisa usko elämän voimien voittoon kuoleman mahdin yli.□ Kirkon uskon mukaan juuri Jumalansynnyttäjä ensimmäisenä kaikista luoduista sai olla osallisena ylönousemuksesta. □ Siksi tuolle tapahtumalle omistettua juhlaa usein kutsutaan pieneksi pääsiäiseksi.

□

Uudessa testamentissa ei mainita mitään Neitsyt Marian kuolemasta, mutta kirkon perinne kertoo, että valmistautuessaan kuolinhetkeensä Pyhä Neitsyt lohdutti surevia opetuslapsia rohkaisun ja siunauksen sanoilla.□ Hän lupasi, ettei hän jätä heitä orvoiksi, vaan tulee aina rukoilemaan jokaisen puolesta.

□

Marian kuolinhetkeä kuvaavassa kertomuksessa mainitaan, miten yhtäkkiä tavaton valo valaisi talon ja kaikki näkivät, kuinka Jeesus Kristus, mukanaan enkeleitä ja pyhiä ihmisiä, laskeutui

Jumalansynnyttäjän vuoteen luo ja otti hänen pyhän sielunsa käsiinsä. Tätä tapahtumaa kuvataan perinteisesti myös juhlan ikonissa. Siinä esitetään Neitsyt Marian sielu lapsen hahmossa, jonka Kristus ottaa yhteyteensä.

Kuolema ei siten enää ollut lohduttoman surun aihe, vaan se oli täynnä valoa ja toivoa.

Kirkko opettaa, että Jumalansynnyttäjä on kaikkien uskovien ja samalla koko ihmiskunnan äiti, esirukoilija, suojelija ja puolustaja.

Sen vuoksi hän on kristittyjen hartaan kunnioituksen ja ylistyksen kohde.

Hänen oman ennustuksensa mukaisesti kaikki sukupolvet ylistävät häntä autuaaksi.

Kuitenkin kun Mariaa ylistetään, häntä ylistetään aina yhdessä Kristuksen kanssa. Kristus on kristillisen uskon keskus. Hän on alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen.

Maria oli vain välittäjä Jumalan pelastussuunnitelman toteutumisessa.

□

Hän oli nöyrä ja kuuliainen Herran palvelija, jonka kutsumuksena oli osoittaa tie Kristuksen yhteyteen.

□

□

Kirkkovuoden kuluessa Marialle on omistettu useita suuria juhlapäiviä, joiden jumalanpalveluksissa hänen suojelustaan ja esirukouksiaan anotaan yhä uudestaan.□ Häntä muistetaan myös kaikessa päivittäisessä hartaudenharjoituksessa.

□

Häntä kuvataan lukemattomissa ikoneissa ja hänelle on pyhitetty suuri määrä kirkkoja ja rukoushuoneita.

□

Marian kuolonuneen nukkumisen muistolle on pyhitetty myös maamme ja koko läntisen Euroopan suurin ortodoksinen pyhäkkö, Helsingissä sijaitseva Uspenskin katedraali, jossa arvokkaana hengellisenä aarteena on säilytetty Jumalansynnyttäjän ihmeitä tekevää ikonia.□ Lukemattomat uskovat ihmiset ovat tuon ikonin edessä rukoiltuaan parantuneet sairaudestaan tai saaneet avun muissa vaikeuksissa. □ Sekä kotimaasta että

ulkomailta on jatkuvasti saatu lukuisia kiitollisia viestejä uskovilta, joiden rukoukset on kuultu.

□

Sen vuoksi tuon ihmeitä tekevän ikonin pari kuukautta sitten tapahtunut katoaminen on koettu korvaamattomana menetyksenä ja suurena järkytyksenä. □ Lukemattomat hartaat kristityt rukoilevat, että tuo ikoni palaisi vielä katedraaliin, jossa se tulevaisuudessakin voisi olla näkyvänä merkinä Jumalansynnyttäjän esirukouksista ja läsnäolosta uskovan kansan keskellä.

□

Samalla kun Jumalansynnyttäjä on suojeleja ja esirukoilija, hän on myös kristittyjen suuri esikuva kristillisessä kilvoituksessa. □ Hän on esikuva uskossa, toivossa, rakkaudessa, uskollisuudessa ja

kärsivällisyydessä. □ Aivan erityisesti hän on esikuva ja opettaja

oikeassa nöyryydessä ja kuuliaisuudessa.

□ **H**

än oli valmis kuuliaisesti toteuttamaan Jumalan tahdon, täyttämään hänelle annetun suuren tehtävän.

□

Hän oli valmis vastaamaan myöntävästi Jumalan hänelle osoittamaan kutsuun: ”Olen Herran palvelijatar.

□

Tapahtukoon minulle niin kuin sanot” (Luuk.1:38).

□

Perinteisen opetuksen mukaan Maria on kirkon ikoni: hän on kaikkien uskovien äiti ja suojelija samalla tavalla kuin Kristuksen kirkko on koko ihmiskunnan äiti ja suojelija.□ Jumalansynnyttäjä luo kuvaa rakastavasta ja armahtavasta kirkkoäidistä, joka sulkee suojelukseensa ja kutsuu pelastuksen tielle kaikkia oikealta tieltä eksyneitä.

□

Vaikka Maria kerran koko ihmiskunnan puolesta vastasi myöntävästi Jumalan kutsuun, meiltä jokaiselta odotetaan omakohtaista vastausta.□ Meiltä odotetaan, että omasta puolestamme sanomme ”kyllä” Jumalalle, annamme myönteisen vastauksen silloin, kun Hän meitä kutsuu.

□

Aamen.

□

Isä Veikko Purmonen

□

□

Saarna itsenäisyyspäivänä 6.12.2008

Tänään meillä on suuri juhla paaston keskellä. Vietämmehän pyhän Nikolaos Ihmeidentekijän juhlaa ja valtakuntamme itsenäisyyspäivää.

Tuskinpa keskuudessamme on ketään, joka ei olisi kuullut Lyykian Myrran arkkipiispasta Nikolaos Ihmeidentekijästä. Kaikkialla maailmassa, sekä idässä että lännessä, hänet muistetaan suurena hyväntekijänä, köyhien ja sairaiden auttajana, erityisesti merellä kulkevien suojelijana, lasten ystävänä ja lahjojen tuojana.

Kirkko kunnioittaa pyhää Nikolaosta horjumattoman uskon, rakkauden, nöyryyden ja puhtauden esikuvana. Hänen muistolleen on pyhitetty lukuisia kirkkoja, häntä on kuvattu lukemattomissa ikoneissa. Yhä uudelleen käännyimme hänen puoleensa esirukouksia ja suojelusta pyytäen. Näin teemme tänäänkin, hänen muistopäivänään.

Voimme luottaa siihen, että pyhä Nikolaos on aivan erityisessä merkityksessä tänään itsenäisyyspäivää viettävän valtakuntamme ja koko Suomen kansan esirukoilija ja suojelija. Laumansa hyvänä paimenena hän voi olla meille kaikille myös jalo esikuva.

Ne kristillisen elämän ihanteet, joita hän Jumalan valtakunnan sanoman julistajana toteutti, sopivat noudatettaviksi myös tämän päivän kirkossa ja yhteiskunnassa, koko meidän yhteisessä isänmaassamme.

Juuri kuulemassamme evankeliumissa kerrottiin, miten myös Kristus itse täällä maan päällä vaeltaessaan julisti sanomaa Jumalan valtakunnan lähestymisestä ja läsnäolosta. Luetussa evankeliumissa kerrottiin, että läheltä ja kaukaa saapunut kansa oli tullut kuulemaan Hänen julistustaan ja hakemaan parannusta sairauksiinsa.

Luettu kertomus tuo vaikuttavalla tavalla ilmi sen, että julistuksessaan Kristus osoitti lohdutuksen ja rohkaisun sanoja ennen kaikkea tämän maailman vähäosaisille, köyhille, nälkäisille ja murheellisille, toisin sanoen syrjityille ja syrjäytyneille, yhteiskunnan marginaalissa eläville.

Inhimillisesti katsoen on yllättävää, että Hän kutsuu heitä autuaiksi, siis onnellisiksi: ”Autuaita olette te köyhät, sillä teidän on Jumalan valtakunta. Autuaita te, jotka nyt olette nälissäanne, sillä teidät ravitaan. Autuaita te, jotka nyt itkette, te saatte nauraa” (Luuk.6:20).

Kristus jatkaa julistustaan ja lausuu profeettalliset sanat, joilla hän kuvaa seuraajiensa vaellusta tässä maailmassa: ”Autuaita olette te, kun teitä Ihmisen Pojan tähden vihataan ja herjataan, kun ihmiset erottavat teidät keskuudestaan ja inhoavat teidän nimeännekin.

Iloitkaa silloin, hyppikää riemusta, sillä palkka, jonka te taivaassa saatte, on suuri” (Luuk.6:22-23).

Kristus ei siis lupaa seuraajilleen valtaa ja kunniaa tässä maailmassa. Kristityn tie on ristin tie ja marttyyriuden tie. Näi
n on ollut menneisyydessä ja näin on tänäkin päivänä.

Mutta Kristus vakuuttaa, että tämä tie johtaa ylösnousemukseen ja iankaikkiseen elämään ja iloon Jumalan yhteydessä.

Päivän evankeliumi muistuttaa siitä, että kristillinen usko suuntautuu tämän näkyvän maailman, ajallisen elämän ja historian tuolle puolen.

Uskon ydin on siinä julistuksessa, jonka Kristus tiivistää sanoessaan: ”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki muukin” (Matt.6:33).

Kurkotamme kohti sitä, mikä on läsnä jo nyt, mutta minkä toteutumista koko voimassaan vielä odotamme.

Kristus tahtoo opettaa, että me emme voi rakentaa elämäämme pelkästään aineellisen omaisuuden ja tämän maailman tarjoaman hyvinvoinnin varaan. Näin tehdessämme me panemme toivomme ajalliseen ja katoavaan.

Parhaillaan menossa oleva maailmanlaajuinen finanssikriisi osaltaan osoittaa jatkuvan kasvun ja taloudellisen hyödyn tavoitteluun pohjautuvan elämänasenteen kestättömyyden.

Turvajärjestelmämme voivat hetkessä sortua korttitalon tavoin.

Siksi meidän on etsittävä henkisiä ja hengellisiä arvoja, jotka voivat olla voimanlähteenä sekä omassa että koko yhteiskunnan elämässä ja joiden varassa voimme selviytyä myös vaikeina aikoina.

Nämä henkiset ja hengelliset arvot me voimme löytää kristillisestä uskosta ja Jumalan valtakunnan sanomasta, jota Kristuksen esimerkkiä seuraten ovat julistaneet kaikki Hänen uskolliset seuraajansa, heidän joukossaan pyhä Nikolaos, jota tänään muistelemme. Tätä samaa sanomaa on julistettu omassa seurakunnassammekin, myös tässä kuluvana vuonna 140-vuotisjuhlaa viettäneessä katedraalissa.

Juhlavuotta viettäessämme olemme muistaneet kunnioituksella, rakkaudella ja kiitollisuudella tämän pyhän temppelin rakentajia, lahjoittajia ja kaunistajia, kaikkia täällä palvelleita ja rukoilleita. Aivan erityisesti olemme muistaneet seurakuntamme esimiehenä palvelutta pyhää pappismarttyyri Aleksanderia. Marttyyrinä ja kuolemaan asti uskollisena kirkonpalvelijana hän on saanut luottaa niihin Kristuksen lupauksiin, joista olemme tämän päivän evankeliumissa kuulleet kerrottavan. Nöyryydessä, uskollisuudessa ja rohkeudessa hän on suuri esikuva tämän päivän kirkonpalvelijoille ja kaikille uskoville.

Tällä seurakunnalla ja tällä juhlavuotta viettäneellä pyhällä temppelillä on vaalittavanaan arvokkaita hengellisiä ja kulttuurisia perinteitä. Omalla kohdallani on ollut suunnattoman suuri

ilo ja etuoikeus olla sukupolvien ketjussa vaalimassa näitä

perinteitä ja pitämässä yllä uskon liekkiä.

Voi vain toivoa, että työ seurakunnassa jatkuu menneiden sukupolvien jättämää perintöä kunnioittaen.

Tämä työ vaatii ennen kaikkea nöyryyttä ja omien inhimillisten rajojen tuntemista ja tunnustamista. Kaikkien kirkonpalvelijoiden osana on apostoli Paavalin tavoin kokea, että ”istuttaja ei ole mitään, ei myöskään kastelija, vaan kaikki on Jumalan kädessä, hän suo kasvun” (1.Kor.3:7). Aamen.

Veikko Purmonen

Aamuhartaus radiossa 28.2. 2004

□

Kuluvan viikon aikana olemme aloittaneet pääsiäisjuhlaan valmistavan suuren ja pyhän paaston.□ Sen□ kestäessä meitä kehotetaan□ pysähtymään elämän perimmäisten kysymysten äärelle.

□

Nuo perimmäiset kysymykset tulevat hyvin syvällisellä tavalla esille

□

jumalanpalveluksissa, joissa meitä ohjataan katumuksen kautta tekemään parannusta ja etsimään tietä Jumalan yhteyteen.

□

Suuren paaston aikaa on usein verrattu matkantekoon.□ Se on eräänlainen pyhiinvaellus.

□

Se on matka Egyptin orjuudesta luvattuun maahan.

□

Se on matka Baabelin vankeudesta vapauteen.

□

Se on tuhlaajapojan paluu

□

vieraalta maalta takaisin isän kotiin.

□

Se on, kuten laskiaissunnuntain ehtoopalveluksessa asia ilmaistaan, ”purjehdus ... suuren meren yli”.

□

Ennen kaikkea

□

se on matka ihmisen omaan sisimpään, sydämen ja mielen syvyyksiin.

□

Syvimmiltään suuri paasto on kuva ihmisen elämänvaelluksesta tässä maailmassa.□ Se muistuttaa□ siitä, että meillä ei ole täällä pysyvää asuinsijaa, vaan kurkotamme kohti sitä, mikä on tuleva.

□

Täällä maailmassa olemme vain vaeltajia, matkalla kohti meille asetettua määränpäättä.

□

Olemme hengellisessä maanpakolaisuudessa, yhdessä Aadamin kanssa langenneita ja autuuden paratiisista karkotettuja.

□

Paratiisin suljettujen porttien ulkopuolella ikävöiden odotamme, että nuo portit meille jälleen avataan.

□

Paaston aika johdattaa ajattelemaan ja etsimään elämän perimmäisiä ja kestäviä arvoja. □ Meitä muistutetaan siitä, että ihminen ei elä pelkästään leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee. □ Me emme voi rakentaa elämäämme vain tämän maailman tarjoaman hyvinvoinnin ja turvallisuuden varaan.

□

Sellainen elämän perusta ei kestä.

□

Paastoamisella ja pidättäytymisellä, askeettiseen elämänmuotoon sitoutumalla osoitamme, että katoamattoman elämän lähde ei ole tässä maailmassa, vaan Jumalassa.

□

Vain Jumalan yhteydessä eläen ihmiselle on annettu lupaus iankaikkisen elämän osallisuudesta.

□

Suuren paaston aikana jumalanpalvelukset sisältävät syvällistä opetusta ihmisen elämänvaelluksesta.□ Paljon puhuvalla tavalla tästä hengellisestä opetuksesta muistuttaa meitä se, että paaston aloittavaa laskiaissunnuntaita kutsutaan myös

sovintosunnuntaiksi. □ Se osoittaa, että paastokilvoituksen lähtökohta ja ydinasia on sovinnon tekeminen lähimmäisten kanssa, anteeksi pyytäminen ja anteeksi antaminen.

□

Tätähän me yhä uudestaan pyydämme, kun Herran opettamassa rukouksessa anomme: ”Anna meille anteeksi velkamme, niin kuin mekin anteeksi annamme velallisillemme.”

□

Meidän on tiedostettava, että oikea paastoaminen ei merkitse pelkästään toisenlaiseen ruokavalioon siirtymistä, vaan se on kokonaisvaltainen asia.□ Sen tulee koskettaa koko meidän elämäntapaamme ja elämänasenteitamme.

□

Olennaista siinä on solidaarisuuden osoittaminen lähimmäisille.

□

”Autuas on se, joka paastoaa ruokkiakseen köyhää”, sanoo kirkkoisä Johannes Krysostomos.

□

Hän myös opettaa, että ennen kaikkea meidän tulee paastota

synnistä, pahoista teoista, pahoista sanoista ja pahoista ajatuksista.

□

Näinhän myös apostoli Paavali opettaa, kun hän kirjoittaa: ”Yö on kulunut pitkälle, päivä jo sarastaa.

□

Hylätkäämme siis pimeyden teot ja varustautukaamme valon asein.

□

Meidän on elettävä nuhteettomasti niin kuin päivällä eletään, ei remuten ja juopotellen, siveettömästi ja irstaillen, riidellen ja kiihkoillen.

□

Pukekaa ylennen Herra Jeesus Kristus älkääkä hemmotelko ruumistanne, niin että annatte sen haluille vallan.”

□

Paastonajan jumalanpalveluksissa□ yhä uudestaan annetaan ohjeita siitä, miten meidän tulee paastota.

□

Enne kaikkea muistutetaan, että meidän ei pidä olla synkännäköisiä niin kuin tekopyhät, jotka muuttavat muotonsa surkeiksi, jotta ihmiset näkisivät heidän paastoavan.

□

Jeesus sanoo: ”Kun Sinä paastoat, voitele hiuksesi ja pese kasvosi.

□

Silloin Sinun paastoamistasi eivät näe ihmiset, vaan Isäsi, joka on salassa, näkee sen ja palkitsee Sinut.”

□

Toisin sanoen tässä halutaan opettaa, että paastoaminen ei ole vain ikävä ja raskas velvollisuus, vaan se on iloinen asia.

□

Se on hengellisen elämän kevät, sisäisen uudistumisen aika, johon meidän tulee iloisella ja valoisalla mielellä astua.

Hymnirunoilija opastaa meitä näin:□ ”Uskovaiset! Ylenpalttisella ilolla ottakaamme vastaan paaston jumalaninnoittama julistus, kuten muinoin niiniveläiset tai portot ja publikaanit ottivat vastaan Johanneksen katumussaarnan.

□

Valmistautukaamme pidättäytymisellä osallistumaan Herran Siionissa suorittamaan pelastustekoon.

□

Puhdistautukaamme kyynelin siellä tapahtuvaan jumalalliseen jalkainpesuun.

□

Rukoilkaamme, että saisimme siellä nähdä, kuinka vertauskuvallinen pääsiäinen saavutetaan ja todellinen pääsiäinen osoitetaan.

□

Valmistautukaamme kumartamaan ristiä ja Kristuksen Jumalan ylösnousemusta hänelle veisaten:

□

Ihmisiä rakastava, älä saata meitä toivossamme häpeään.”

□

Aamen.

□

Isä Veikko Purmonen

□

Radion aamuhartaus 12.5.2007

Joh.9:1-38

Kristus nousi kuolleista!

Huomenna vietettävä pääsiäiskauden viimeinen sunnuntai on omistettu Jeesuksen parantamalle sokeana syntyneelle miehelle. Päivän evankeliumissa kerrotaan, miten Kristus suoritti tuon sokeana syntyneen miehen parantamisen. Hän sylkäisi maahan, teki syljestä tahnaa, sively sitä miehen silmiin ja sanoi: ”Mene Siloan altaalle ja peseydy.”

□

Mies meni, peseytyi ja palasi näkevänä.

□

Evankeliumitekstissä myös kerrotaan, että fariseukset ja kirjanoppineet suhtautuivat Jeesukseen epäluuloisesti ja jopa vihamielisesti. Sen sijaan sokeana syntynyt ja näkönsä saanut mies tunnusti uskonsa Kristukseen ja lankesi maahan hänen edessään. Hän ymmärsi ja uskoi, että Jeesuksen toiminnassa Jumala ilmaisi voimansa, kunniansa ja kirkkautensa.

Hän uskoi, että Jumalan valtakunta oli Kristuksessa tullut lähelle, ihmisten keskellä vaikuttavaksi voimaksi.

Siten sokea mies ei parantunut pelkästään fyysisesti, vaan hän sai myös hengellisen näkökykynsä.

Jumalan voimasta ja kunniaista, Hänen valtakuntansa läsnäolosta tässä maailmassa hyvin voimallisella tavalla on todistanut koko tämä päättymässä oleva pääsiäiskausi. Pääsiäisen jälkeinen aika on aivan erityisessä merkityksessä ollut toivon ja odotuksen täyttymisen aikaa. Olemme tulleet matkan määränpäähän, siihen todellisuuteen, joka Kristuksen ylösnousemuksessa on ilmaistu.

Kuitenkin tässä ajassa on myös uuden täyttymyksen odotusta.

Elämme nyt helluntaijuhlan – Pyhän Hengen vuodattamisen – odotuksessa.

□

Pääsiäiskauden päättyessä me katsomme sekä menneisyyteen että tulevaisuuteen, sekä siihen, mitä on jo tapahtunut että siihen, mitä vielä odotamme.□ Tämä kokemus ilmaisee hyvin keskeisen asian kristillisessä uskossa ja inhimillisessä elämässä yleensä.

□

Meidän on aina voitava katsoa sekä menneisyyteen että tulevaisuuteen, menneisyyteen kiitollisina ja tulevaisuuteen rohkeina ja luottavaisina.

□

Me emme halua elää niin kuin elokuvan mies vailla menneisyyttä.

□

Elämä menettää tarkoitustaan ja mielekkyyttään, ellei meillä ole mitään, mitä voimme ja haluamme muistaa tai ellei meillä ole mitään, mitä toivomme ja odotamme.

□

□

Meidän tulee muistaa menneisyytemme, mutta meidän on katsottava myös eteenpäin ja tulevaisuuteen.□ Emme voi pysähtyä siihen, mitä jo olemme saavuttaneet.

□

Kristillinen elämä erityisesti on jatkuvaa vaellusta kohti uusia päämääriä.

□

Kirkko elää aina pääsiäisen ja helluntain välistä aikaa.

□

Se elää pääsiäisen ihmeen todellisuudessa, mutta kuitenkin uuden ja lopullisen täyttymisen odotuksessa.

□

Jumalan valtakunta on tullut ja on tuleva.

□

Se on jo nyt vaikuttamassa, mutta ei vielä toteutunut koko voimassaan.

□

Tuleva elämä on läsnä jo tässä ajassa.

□

Tämä kristillisen uskon ja elämän kokemus tulee yhä uudestaan esille ja erityisen voimallisesti ilmaistuksi yhteisessä jumalanpalveluksessa, erityisesti Pyhässä Eukaristiassa, joka on kristillisen elämän keskus ja voimanlähde.□ Herran Pyhässä Ehtoollisessa, jumalallisessa liturgiassa, iankaikkisuus koskettaa aikaa, menneisyys, nykyhetki ja tulevaisuus ovat yhtäikaa läsnä.

□

Pyhässä Eukaristiassa ilmaisemme tiivistetysti pelastushistorian kaikkia suuria tapahtumia.

□

Muistamme samanaikaisesti ristiä, hautaa, ylösnousemista kolmantena päivänä, taivaaseen menemistä, oikealla puolella istumista, toista ja kunniallista tulemista, kuten salaisessa eukaristiarukouksessa asia ilmaistaan.

□

Näin koko pääsiäisen ja helluntain välisenä ajanjaksona samalla tavalla kuin päivän evankeliumissa mainitun sokeana syntyneen miehen parantamisessa salattu ja syvimmissä olemuksessaan tuntematon Jumala ilmaisee itsensä ja tulee ihmistä lähellä olevaksi. □ Salattu ja tuntematon Jumala, Pyhä Kolminaisuus, tulee tunnetuksi ja omakohtaisen uskonkokemuksen kautta kohdattavaksi Kristuksessa. □ Hänet kohdattuamme ja sokeana syntyneen tavoin hengellisen näkökyvyn saatuamme me voimme tuntea Jumalan läsnäolon, Hänen voimansa ja kunniansa.

□

Se uudistaa meidän ja koko maailman elämää.

□

Se tuo katoamattoman ja iankaikkisen elämän kaiken tämän ajallisen ja katoavan keskelle.

□

Aamen.

□ □

Isä Veikko Purmonen

Radion ortodoksinen aamuhartaus 21.9. 2002

□

Luuk. 5: 1-11

Kirkon luovuttamaton tehtävä ja kaikkien kristittyjen yhteinen kutsumus on lähetystyön tekeminen, todistaminen Jumalan valtakunnan lähestymisestä, evankeliumin sanoman vieminen aina maan ääriin saakka. Matteuksen evankeliumin loppujakeissa, jotka luetaan jokaisen kasteen yhteydessä, tuo lähetystehtävä on määritelty Kristuksen sanoilla: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.

Menkää siis, ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni:

kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskenyt teidän noudattaa.”

Äsken kuulemassamme huomisen sunnuntaipäivän evankeliumissa kerrottiin, miten myös Kristus itse maanpäällisen vaelluksensa aikana Jumalan lähettämänä todisti Hänen valtakuntansa läsnäolosta tässä maailmassa.

Evankeliumitekstissä kerrottiin, miten Hän profeetallista palvelustehtävää täyttäen opetti kansanjoukkoja ja miten Hän myös tunnusteoillaan todisti Jumalan voimasta ja kunniaista.

Hänen käskystään Simon Pietari, joka mitään saamatta oli koko

yön kalastanut, laski vielä kerran verkkonsa veteen ja sai suunnattoman suuren saaliin, niin että verkot repeilivät ja veneet olivat vähällä upota.

□

Tämä tunnusteko teki Pietariin syvän vaikutuksen.

□

Hän lankesi Jeesuksen jalkoihin ja sanoi: ”Mene pois minun luotani, Herra! Minä olen syntinen ihminen.”

□

Mutta Jeesus vastasi hänelle: ”Älä pelkää.

□

Tästä lähtien Sinä olet ihmisten kalastaja.”

□

Näin Jeesus kutsui seuraajikseen Simon Pietarin sekä Sebedeuksen pojat Jaakobin ja Johanneksen.□ Heti nämä opetuslapsiksi kutsutut vetivät veneet maihin ja jättäen kaiken lähtivät seuraamaan Jeesusta.

□

Siten heistä tuli ihmisten kalastajia, evankeliumin sanoman julistajia, jotka lähetettiin maailmaan todistamaan Kristuksesta ja Jumalan valtakunnan lähestymisestä.

□

Samalla tavalla vuosisatojen kuluessa lukemattomat muut ihmiset on kutsuttu seuraamaan Kristusta ja lähetetty julistamaan evankeliumia kaikille kansoille, aina maan ääriin saakka.

□

Meille suomalaisille ortodokseille erityisen läheisiä, kunnioitettuja ja rakastettuja ovat olleet Karjalan pyhät kilvoittelijat ja valistajat, maineikkaiden luostareiden perustajat Sergei ja Herman Valamolaiset, Arseni Konevitsalainen, Trifon Petsamolainen ja Aleksanteri Syväriläinen.□ Nämä pyhät kilvoittelijat ovat olleet suuria esikuvia aidossa kristillisessä uskossa ja elämässä.

□

He eivät todistaneet Kristuksesta pelkästään puheillaan ja saarnoillaan, vaan ennen kaikkea aidolla kristillisen rakkauden täyttämällä elämäntavallaan.

□

Samalla tavalla kuin lukuisille meitä edeltäneille sukupolville, myös tämän päivän kristityille on annettu lähetystehtävä.□ Aivan erityisesti tuo tehtävä kuuluu apostolien työn suoranaisille jatkajille, piispoille, papeille ja muille kirkonpalvelijoille.

□

Heidät on ikään kuin vapautettu kaikista tämän maailman tehtävistä ja velvollisuuksista, erotettu evankeliumin sanan palvelukseen, kutsuttu ja lähetetty.

□

Näin heidän kohdallaan toteutuu sama asia kuin luetussa evankeliumissa mainittujen apostolien Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kohdalla: ”He vetivät veneet maihin ja jättäen kaiken lähtivät seuraamaan Jeesusta.”

□

Tämä Kristuksen seuraaminen ei ole merkinnyt pelkästään

□

Hänen opetustensa kuuntelemista, vaan myös tuon opetuksen noudattamista jokapäiväisessä elämässä.

□

Toisessa kirjeessään Korinttilaisille Paavali kertoo, mitä apostolin kutsumuksen toteuttaminen Kristuksen kutsumien apostolien kohdalla on merkinnyt.□ Hän kirjoittaa:□ ”Kaikessa me osoitamme olevamme Jumalan palvelijoita.

□

Me keitämme sitkeästi vaikeudet, vaivat ja ahdingot, ruoskimiset, vankeudet, mellakat, raadannan, valvomisen ja paastoamisen.

□

Mielemme on puhdas, meillä on tietoa, kärsivällisyyttä ja ystävällisyyttä, meillä on Pyhä Henki, vilpitön rakkaus, totuuden sana ja Jumalan voima...Meitä kunnioitetaan ja halveksitaan, meitä panetellaan ja kiitellään.

□

Meitä pidetään villitsijöinä, mutta me puhumme totta... Olemme lähellä kuolemaa, mutta silti elossa, pahoinpideltyjä, mutta yhä hengissä, murheellisia, mutta aina iloisia...meillä ei ole mitään, mutta omistamme kaiken.”

□

Tällaisessa sankarillisessa kilvoituksessa, kärsivällisyydessä ja uskollisuudessa pyhät apostolit ovat olleet suuria esikuvia kaikkien aikojen lähetystyöntekijöille ja kirkonpalvelijoille ja samalla kaikille kristityille, koko uskovalle kansalle. Meillä ei ole mitään, mutta omistamme kaiken.

□

Näin voivat tänäkin päivänä tuntea kaikki Kristuksen ja Hänen valtakuntansa todistajiksi kutsutut ja lähetetyt.

□

□

Kristityn tie on ristin tie. Myös siitä tänään, ristin ylentämisen päättäjäisjuhla, meitä muistutetaan.

□

Isä Veikko Purmonen

Aamuhartaus radiossa 5.7. 2003

Matt. 8:14-23

Gal. 5:22-6:2

Viime viikkojen aikana kesän luonnonkauneuden keskellä olemme saaneet iloita myös kirkon elämän kukoistuksesta. Olemme voineet kokea helluntaina vuodatetun Pyhän Hengen uudistavan, pyhittävän ja uutta elinvoimaa antavan vaikutuksen.

Osoituksena tästä Pyhän Hengen jatkuvasta läsnäolosta ja uudistavasta voimasta ovat olleet pyhät ihmiset, myös ne monet kilvoittelijat, uskon todistajat ja evankeliumin julistajat, joita aivan viime päivinäkin olemme muistelleet. Olemmehan viikko sitten viettäneet suurten hengellisten opettajien, Karjalan valistajien ja pyhittäjien Sergei ja Herman Valamolaisten muistopäivää.

Tänäkin päivänä heidän perustamansa luostari säteilee kristillisen

uskon valoa sekä Venäjällä että Suomessa, sekä Vanhassa että Uudessa Valamossa.

Tänään taas vietämme Atanasios Athoslaisen ja Sergei Radonezilaisen muistopäivää. Nämä molemmat kilvoittelijat ovat olleet suuria hengellisiä ohjaajia ja maineikkaiden luostareiden perustajia.

Pyhän Atanasioksen perustama Athoksen luostariyhteisö Kreikassa on jo tuhannen vuoden ajan toiminut hiljentymisen ja lakkaamattoman rukouksen keskuksena, johon kaikkialta maailmasta saapuu pyhiinvaeltajia ammentamaan hengellistä voimaa jokapäiväistä kilvoitusta varten.

Sergei Radonilaizen perustama Pyhän Kolminaisuuden luostari taas on vuosisatoja ollut Venäjän tärkein pyhiinvaelluskeskus. Jopa neuvostoajan ankarissa oloissa se säilyi merkittävänä jumalanpalveluselämän ja lakkaamattoman rukouksen tyyssijana.

Luostarin perustaja, pyhittäjäisä Sergei Radonezilainen, oli yksi Venäjän rakastetuimpia pyhiä. Hän tuli tunnetuksi erityisesti suuresta nöyryydestään. Luostarin johtajanakin hän halusi olla kaikkien muiden palvelija.

Erityisesti hän halusi omistautua yksinkertaisen ruumiillisen työn tekemiseen.

Sergei on ollut myös venäläisen isänmaallisuuden ja kansallisen vapauden puolustamisen suuri esikuva.

Hän innosti maanmiehiään taisteluun mongolivalloittajia vastaan ja siunasi sotaan lähtevän suuriruhtinas Dimitri Donilaisen, joka saikin voiton vihollisista Kulikovon taistelussa vuonna 1380.

Näiden tänään muisteltavien kilvoittelijoiden perustamat luostarit toimivat tärkeinä hengellisen elämän keitaina ja pyhiinvaelluskeskuksina tänäkin päivänä. Tuhannet ja taas tuhannet ihmiset tekevät pyhiinvaelluksia näihin luostareihin.

He lähtevät matkaan saadakseen ravintoa hengelliseen nälkäänsä, kokeakseen uskon yhteyttä, osallistuakseen Jumalan kansan yhteiseen ateriaan, Herran Pyhään Ehtoolliseen.

Ennen kaikkea pyhiinvaellukset muistuttavat meitä siitä, mikä on keskeisintä kristillisessä uskonelämässä.

Ne viitoittavat meille tietä Kristuksen yhteyteen.

Ne kertovat meille siitä lopullisesta määränpäästä, jota kohti me kaikki olemme yhdessä vaeltamassa.

Tästä samasta asiasta muistuttaa meitä myös alussa luettu päivän evankeliumiteksti, jossa kerrottiin siitä, miten Kristus paransi apostoli Pietarin anopin ja monia muita sairaita, joita Hänen luokseen tuotiin. Näin kävi toteen profeetta Jesajan ennustus:

”Hän kantoi meidän tautimme, otti taakakseen meidän sairautemme.”

Näillä tunnusteoillaan Jeesus ennen kaikkea todisti Jumalan valtakunnan läsnäolosta, Jumalan voimasta ja kunniasta, siitä, että Jumala todella vaikutti Hänen kauttaan.

Tämän asian muistaminen on erityisen tärkeää myös tänä päivänä pyhiä ihmisiä muistellessamme ja pyhiinvaelluksia suorittaessamme. Näiden tarkoituksena on ennen kaikkea johdattaa meitä Kristuksen yhteyteen ja Hänen kauttaan Pyhän Kolminaisuuden tuntemiseen ja ylistämiseen.

Siinä on jo häivähdys tulevan Jumalan valtakunnan läsnäolosta tässä ajassa.

Tällainen kokemus Pyhän Hengen johdatuksessa voi uudistaa meidän elämämme, tuoda siihen uutta syvyyttä ja hengellistä rikkautta. Paavalin Galatalaiskirjeestä otetussa päivän epistolassa tätä kokemusta kuvataan näin: ”Hengen hedelmää...ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä...Jos me elämme Hengen varassa, meidän on seurattava Hengen johdatusta.”

Aamen.

Isä Veikko Purmonen

Radion aamuhartaus 26.11. 2005

Luuk. 18:18-27

Vaikeuksia kohdatessamme, erityisesti suurten onnettomuuksien tapahtuessa, olemme kasvotusten elämän perimmäisten kysymysten kanssa. Joudumme kysymään, mistä saamme voimaa jatkaa eteenpäin, mikä on sellainen kestävä perusta, jonka varaan voimme elämäämme rakentaa. Onko se tämän maailman ja yhteiskunnan antamassa turvallisuudessa?

Onko se kenties yhteiskunnallisessa asemassa, turvatussa jokapäiväisessä toimeentulossa, ammattiuralla etenemisessä, ulkonaisessa menestyksessä, aineellisessa omaisuudessa ja rikkaudessa?

Mikä lopulta on se perimmäinen voimanlähde, jonka varassa jaksamme elää?

Nämä ovat kysymyksiä, joita on paikallaan pysähtyä pohtimaan juuri nyt meneillään olevan jouluun valmistavan paaston aikana, jolloin meitä erityisesti kehoitetaan syventymään rukoukseen ja hengellisen elämän kysymyksiin.

Myös juuri luetussa evankeliumissa esitetään kysymys, joka koskee elämän perimmäistä tarkoitusta, oikeata elämäntapaa ja ihmisen lopullista kohtaloa. Luetun tekstin mukaan eräs rikas ja korkeassa asemassa oleva mies tuli kysymään Jeesukselta: ”Mitä minun pitää tehdä, jotta perisin iankaikkisen elämän?” Vastauksessaan Jeesus viittasi juutalaisen uskonnon kymmeneen käskyyn.

Mutta sanottuaan kaikkia näitä käskyjä noudattaneensa mies sai kuulla Jeesukselta: ”Yksi sinulla on vielä tekemättä.

Myy kaikki, mitä sinulla on ja jaa rahat köyhille, niin sinulla on aarre taivaissa.

Tule sitten ja seuraa minua.”

Tämän neuvon kuultuaan mies tuli murheelliseksi, sillä hän oli hyvin rikas. Hän tuli murheelliseksi, koska hän rakasti tätä maailmaa ja maallista rikkautta enemmän kuin Jumalaa. Hänen perimmäinen ongelmansa ei siis ollut se, että hänellä oli paljon omaisuutta, vaan se, että hän oli koko sydäimestään siihen kiintynyt.

Se oli hänen todellinen aarteensa.

Sen varaan hän oli koko elämänsä rakentanut.

Näin hän oli pannut toivonsa ajalliseen ja katoavaan.

Rikkaan miehen murheen nähdessään Jeesus saattoi vain todeta, että helpompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan. Kuulijoiden kysymykseen ”Kuka sitten voi pelastua?” Jeesus vastasi: ”Mikä on ihmiselle mahdotonta, se on Jumalalle mahdollista.” Tässä evankeliumin kertomuksessa ikään kuin liikutaan kahdella eri tasolla.

Toisaalta puhutaan siitä, mitä ihminen voi tehdä, mikä hänelle omiin voimiin nojautuen on mahdollista.

Toisaalta taas puhutaan siitä, mitä Jumala voi tehdä.

Juuri tässä on koko kertomuksen ydinasia ja syvällisin opetus:

se mikä ihmiselle on mahdotonta, on Jumalalle mahdollista.

Evankeliumissa kuvattu korkeassa asemassa oleva ja rikas mies oli

monessa suhteessa esimerkillinen ihminen, hyveellinen ja nuhteeton. Hän oli elämässään tarkoin noudattanut oman uskontonsa vaatimuksia.

Mutta hän yritti jotain sellaista, mikä oli jo etukäteen tuomittu epäonnistumaan.

Hän etsi pelastusta lain ulkonaisen noudattamisen kautta.

Hän turvautui pelkästään omiin voimiinsa.

Hän tahtoi saavuttaa pelastuksen omilla ansioillaan.

Kuulemassamme kertomuksessa Jeesus osoitti, että tuon mallikelpoisen ja ulkonaisesti menestyneen miehen elämä oli kokonaan väärällä pohjalla. Hän rakensi kaiken tämän maailman tarjoamien mahdollisuuksien ja omien saavutustensa varaan. Hän ei ollut vielä oppinut sitä, että pelastus ei ole ihmisen omaa työtä, se ei ole hänen omaa saavutustaan ja ansiotaan, vaan se on ennen kaikkea Jumalan teko, lahja, joka annetaan ylhäältä.

Ratkaisevaa ei ole se, mitä ihminen itse tekee, vaan se, mitä Jumala tekee.

Meidän on kuitenkin muistettava, että vaikka maailman elämä on ennen kaikkea Jumalan armon ja rakkauden varassa, se ei voi merkitä sitä, että me ihmiset jättäydymme toimeettomiksi ja ikään kuin sivusta katsojiksi elämän suurella näyttämöllä. Erityisesti näin Kristuksen syntymäjuhlaan valmistavan paaston aikana meitä kehoitetaan pohdiskelemaan elämän perimmäistä tarkoitusta, etsimään sellaisia henkisiä ja hengellisiä arvoja, joiden varaan voimme elämäämme rakentaa. Meitä kutsutaan rukouksen, katumuksen ja kilvoituksen kautta uudistumaan hengellisesti.

Meidän on omasta vapaasta tahdostamme vastattava myönteisesti Jumalan armon kutsuun. Meidän on tuhlaajapojan tavoin noustava ja lähdettävä kulkemaan sitä tietä, joka johtaa Isän kotiin,

Jumalan rakkauden ja armon kokemiseen.

Näin inhimillisesti katsoen mahdottomalta näyttävä asia voi tulla meille mahdolliseksi.

Aamen.

Isä Veikko Purmonen